

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

Meditatio I. De Creatione Hominis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

de Vocatione ad statum clericalem in unam
conjugat, ut cuius mediam horæ partem tri-
buat.

Qui Religiosus est, & non Clericus, vel Cle-
ricus, & non Religiosus, omittet illam Medita-
tionem, quæ suo statui non erit conveniens: Et,
si quater tamen meditari vult, quarto loco Ter-
tiam & Secundam repetet.

Circa Meditationem

De Creatione Hominis.

Observe sanctum Ignatium hoc Exercitium
Principij seu Fundamenti nomine insignire,
idque cā potissimum de causā, quod in totā qua-
si Oeconomā Exercitiorum, quin imò univer-
sim in totā ad perfectionem ritè indispensandam
disciplinā, illud est hæc Consideratio, quod in
aliis scientijs est Principium, comparatum
cum conclusionibus, quas post se trahit; vel
quod est in ædificio Fundamentum, cui omnis
reliqua lapidum massa innititur. Non secus
enim, atque omnes Conclusiones, quidquid ha-
bent eidentix, illud principio, ex quo per ne-
cessariam Connexionem deducuntur, debent
& sicut omnis reliqua lignorum, saxorumque
moles à Fundamenti robore firmitatem suam
in ædificio accipit; ita quidquid est axiomatum
le-

legumve Religiosarum, quibus in Virtutum
Exercitio promovemur, ab istâ Consideratione
sumit efficaciam: neque aliunde salutare illi
voluntatis nostræ motus oriuntur, quibus salu-
tem nostram unicè studemus procurare, quàm
ex primo illo, & innato nobis, studio, quo Bea-
titudinem desideramus. Quàm proinde ne-
cessarium est, in altum evahendis ædibus robu-
stum Fundamentum ut subijcias, tam oportet
peritè fundari hoc in principio spiritualem,
quam moliris machinam, id quod obtinebis
efficaciter, si, quâ fas erit, evidentiâ manifestè
Veritatis hujus vim penetraveris, & volunta-
tem ad Cogniti supremi Boni tui tenerrimum
amplexum permoveris, ut non aliunde dein-
ceps omnium actionum tuarum normas, quàm
ex hac Consideratione desumptas velis; non
aliter creatis utare rebus, quàm quoad ad fi-
nem, quem intendis; ultimum, & felicissimum
conducunt.

Præter hanc, quam explicavi, necessitatem,
quæ & nomen, ut dixi, *Principij* huic Conside-
rationi fecit, alia insuper est ratio, quæ eandem
nomen dationem convenienter admodum per-
suadet fuisse impositam.

Ea verò talis est. Quemadmodum in Discipuli-
s literarijs Principium, ritè intellectum, se-
cu-

curos nos facit de Conclusionum, quas veluti
gignit, evidentiâ, omnemque de opposito for-
midinem plenè nobis eximit, siquidem utrius-
que inter se nexum manifestè deprehendimus.
Ita si solidus est finis nostri amor, iners non po-
test esse in inquirendis, & adhibendis medijs
voluntas. Id quod in alijs quoque negotijs ex-
ploratum est. Si quid enim certis quibus-
dam modis obtinere generosus sibi animus im-
mutabili decretò proposuit, segnis non est in ad-
hibendis, quos sibi præfixit, modis, nisi unâ &
primam illam, quâ in finem ipsum ferebatur,
voluntatem immutaverit. Unde tandem jam
Corollarij locò conficies, quanti momenti ad
salutis tuæ negotium allatura sit hæc medita-
tio, quando ejus est efficaciam, ut tantum in pro-
curandâ animi nostri supremâ felicitate labor-
remus, quantum illam Considerationis hujus
beneficiò cognoverimus. Atque ideo fructus
etiam, quem colligere ex illa debes, non esto do-
lor aliquis, valde acerbus, quem ex eo concipias,
quod à Fine tuâ toties, & tam nefariè deflexeris,
sed in hoc potiùs omnis versetur labor tuus, ut
hujusce finis tui, tam excellentis, & mediocri
ad eundem conducentium manifestam notiti-
am habeas, & voluntatem ad sincerum atque
ardens ejusdem desiderium inflammes; quod

animatus totum te salutis tuæ nobili negotio deinceps velis impendere.

III. ANNOTATIO

De Fundamento Exercitiorum.

Duo præcipuè observanda occurrunt &c.

Prima Veritas

Explicata in Meditatione de Creatione Hominis.

Creatus est à DEO Homo, ut beatus sit, hac lege, ut mereretur hanc Felicitatem suam, voluntatem Creatoris sui aliquamdiu exequendo; futurus è contrario aeterna pœna obnoxius, si DEI Legislatoris Præcepta auderet rebellis contemnere.

Primum Punctum finem proponit, ob quem Homo creatus est. Secundum Obligationem exhibet, quam DEUS Legislator & Remunerator imposuit. Tertium docet, quâ ratione pertingere Homini ad Felicitatem, & evitare aeterna supplicia concessum sit.

Atque in Prima hac Meditatione Primam illam Veritatem intelligis; Creatum te nimirum esse ob beatitudinem, uti Primum habet Punctum; obnoxium te fieri aeternis supplicis, si Creatoris tui Legibus vivas contrarius, id

C

quod

quod secundò Punctò doceberis ; & denique non alià ad summam felicitatem tuam re opus esse, quàm ut in omnibus Creatoris tui Sanctissimam Voluntatem exequaris , quod ex Tertio Puncto intelliges.

Meditatio

De Creatione Hominis.

Oratio præparatoria fiet modò, quo Sanctus Ignatius, initiò primi Exercitij de peccatis, faciendam jubet. Nimirum ut DEO Domino nostro , ejusque Sanctissimo Cultui hac hora nos ex integro dedicemus , Divinamque ejus opem sedulò imploremus ; quâ adjuti, sincere omnes vires & facultates nostras , acúsque omnino omnes, majori Divinæ Majestatis Gloriz impendamus.

I. Præludium ad captivam quasi tantisper attinendam, vagam alioquin, imaginationem nostram servit, si locum menti nostræ studuerimus obijcere, ubi hæere interim, dum supplicamus, & quasi concludi, nobis videamur, qui divertendus quandoque pro Meditationum diversitate erit. Hac in Meditatione fingam, me hominem esse, qui peregrè profectus, ad hospitium solum ex itinere divertit, unice inter studiosus, ut suum in patriam, ad quam tendit

I. Meditatio. De Creatione Hominis. 33

iter quotidie prosequatur. Huic peregrino similem me facit Sanctus Paulus 1. ad Timotheum 2. ubi docet, Coelum esse patriam illam meam, ad quam magnis itineribus tendendum mihi sit, cum dicit: *DEUS vult omnes Homines salvos &c.*

II. Præludium id agit, ut disponat animum, ad fructus illos, qui Meditationi respondere solent, percipiendos: & proinde semper in gratia cujusdam petitione consistit. Est autem hæc diversa, pro eo ac diversus quoque Meditationum variarum finis est. In hac petam à DEO gratiam cognoscendi, uti decet, felicitatem, ad quam me creare, & media, quibus me uti voluit, ad consequendum hunc Finem. Sed & ut affectum clementissimè indulgeat, precabor, quo omnibus animi corporisque viribus tam excellenti fini meo plenissimè statuam me consecrare.

I. P U N C T U M.

Quem in Finem DEUS creaverit hominem.

Consideranda.

DEUS ab omni æternitate felix, solâ Divinæ essentia suæ comprehensione infinite bonâ, felicitatem hanc suam Creaturis etiam, quoad

capaces essent, communicare voluit. Eumque in finem tum angelos esse voluit, tum homines, rationis capaces, quibus, non ut essent tantum, sed ut tales quoque essent, indulgit, quales sunt, quos Felicissimam Divinam Gloriam suam Possessione felicitare vult. Et hic tandem finis ille est, quem intendit Optimus Maximus Creator noster, quando me ex nihilo meo extrahere clementissimè dignatus est, in cuius abyssò tot Angelos hominesque æternum sepultos reliquit. Ex hoc fidei dogmate eas deducam conclusiones, quæ voluntatem ad sequentes, vel certè his similes impellant affectus.

Affectus.

1. Modestissima admiratio ex eo concipienda, quòd DEUS tantæ Majestatis, mei meminisse ab æterno voluerit, rei scilicet vilissimæ, pro ipso adeo Creationis beneficiò tantopere ingrata. 2. Dignum, ut par est, & ardens ex quo desiderium tam pretiosi finis, ad quem factus sum, particeps nimirum futurus Divinæ, si vellem, felicitatis. 3. Ortus hinc generosus quidam contemptus deliciarum omnium, quas natura offerre potest, quarum sicut nulla est, quæ augendæ Divinæ Beatitudini sufficiat, ita neque comparari cum illo potest, quod DEUM delectat. 4. Amor debitus mille titulis Infinitæ Boni-

Bonitati, quæ ignobili nihilo tam liberaliter, etiam cum honoris sui quodam præjudicio, sustinet impertire. 5. Gratiarum actio studiosissima pro tanto, quod tot Angelis & hominibus, & mihi præsertim contulit, beneficio; mihi, qui tot alios, meò alioquin locò creandos, exclusi, futuros utique minùs tantò beneficio indignos, & instrumenta Divinæ Gloriæ nobilissima. 6. Plena ingenuæ verecundiæ poenitentia de cura usque adeo propè nullâ obtinendi finem meum, & de delictis tam gravibus, quibus illum impudens ausus sum offendere, ad cuius demississimam Reverentiam tot nominibus obligatus sum. Proponam emendare, quam deprehendero, negligentiam, eumque in finem Divinam sedulus opem flagitabo.

II. P U N C T U M.

Ad quid obligaverit Deus Hominem?

Consideranda.

Cùm DEUS eo Fine Hominem fecerit, ut Cœli tandem felix Incola, æternos illic & beatissimos dies viveret, in illo eundem tramite statuit, qui ad hanc patriam recto itinere deducit. Hoc egit nempe, cum leges illi scripsit, quibus tum agenda quædam imperavit, tum vetuit:

C 3

Cæ-

cæterorum usum arbitrarium homini esse voluit, invitans tamen, ut & istum ad Creatoris sui gloriam modò, quò posset, optimò referret. Id quod totum duplici insuper hac conditione pacisci quasi voluit. Primum, ut quoties hominam amore Creatoris sui, Ejusdemque majoris Gloriarum studiò laborat, & aliquam Divinarum Ejus legum observat, vel aliud pietatis opus præstat, toties virtutis suæ lucrum, gloriæ & gratiæ incrementum aliquod accipiat; obnoxius autem fiat pœnis æternis, omniq̃ue gratiâ, & patriæ cœlestis aditu excludatur, quoties graviore delicto Divinam Majestatem refractarius audeat offendere.

Alterum est, ut pro meritorum aut noxarum numero, complendò cum vitæ nostræ tempore, felicior quisque vel infelicioꝝ ex æquo per totam æternitatem futurus sit. Ex quibus omnibus hos licebit deducere

Affectus.

1. Adorabo infinitam DEI mei Sanctitatem, qui uti committere non potest, ut absque premio bonus sis, ita supplicium omni noxæ irrogat, eâ vindicandi justissimâ necessitate, ut neque Creaturis, sibi cæteroquin carissimis, & quibus bona paravit maxima, velit parcere, sed æternùm illas perdere non dubitet. 2. Amabo

mabo inexhaustam illius Bonitatem, qui non contentus produxisse me, ad hoc ut beatus aliquando essem, & ad id consequendum subministrasse, quidquid est necessarium, illud insuper voluit adungere, ut, quem amoris lege efficaciter nondum ad bonum impulisset, eum metu saltem æternorum cruciatuum potentiùs impelleret: & hinc est, quòd necessitatem mihi imposuerit, æternas adeundi pœnas, siquidem æternùm felix pro suo desiderio esse non eligerem. 3. Laudabo vindicem illam DEI mei Justitiam, quam in Rebelles suos solet exercere. 4. Laudabo suavissimam ejus Gubernationem, quâ pronior semper est, ad bene subditis suis faciendum, & remunerandum potiùs, quàm ad plectenda, quæ perperam acta sunt: id quod inde conijciam, quòd res esse plurimas voluerit, ex quibus ita Divinæ Gratiæ pretiosum liceat lucrum facere, ut tamen, si ijs abstinerem, id mihi non ad supplicium quoddam officeret. 5. Detestabor seriò, quidquid ab ultimo me fine utcunque separat. 6. Metum concipiam salutarem, ne fortè, & vitiò quidem meò, tam beato fine æternùm excidam. 7. Quam extremam infelicitatem ut benignissimè bonus DEUS à me velit avertere, precibus flagitabo calidissimis. 8. Firmum animò meò decretum

tum concipiam, omnia prius subeundi mala, quàm ut Divinis legibus, in re quantumvis minimâ, repugnem. 9. Tandem illustrari divinitus petam, & doceri, quî me in usu rerum, quas neque præcepit DEUS, neque vetuit, conveniens sit, ut geram.

III. PUNCTUM.

Quæ Media DEVS concesserit hominibus, ad suum finem consequendum?

Consideranda.

Via, quâ DEUS hominem ad beatitudinem vult pergere, hæc est: ut mereatur illam, amando Creatorem suum, & hujus sanctissimam voluntatem liberè implendo, idque, post primi quidem Parentis nostri lapsum, tamdiu, quamdiu in hac mortali vita ad beatam illam Patriam peregrinamur. Hunc in usum omnem reliquam illi concessit creaturarum quasi suppellectilem, quibus uti hominem voluit, quoad eas ad Creatoris sui gloriam, finemque suum, judicaret expedire. Hæc & Medium tandem pertingendi ad felicitatem in hoc unico constituitur, ut & Teipso, & rebus cæteris omnibus, ut par est, utaris: id quod fiet, si ita animum & affectus omnes moderaberis, ut integerrimè omnes solum & unum DEUM respiciant, ac nunquam

quam monstrosa in torsione ad sese reflectantur. Et hoc tandem est, Anime mi, illud, quod unum est necessarium, pulcherrimamque amoris tui occupatio, à qua unice post DEI auxiliatricem gratiam, omnis salus & beatitudo tua dependet. Neque enim vel ego aliquando propria meâ sponte esse desinam, vel in nihilum meum, unde extractus sum, relegabit DEUS; & hinc vel æternis memet supplicis addicam, si quid contrâ, quàm DEUS meus volet, amavero, vel æternis me bonis asseram, si super omnia DEVM, summum Bonum meum dilexero. Atque ita unus est DEI mei amor, qui me procul omni infelicitate constituit, & felicissimis auspiciis ad summum bonum me suavissimè deducit, siquidem omnes animi, & liberi arbitrij mei facultates tam beato Duci plenè commiserò. Hoc, ut decens est, cum fecero, beatus ero: secus si quid egero, miserabilis & deplorandus seris lacrimis. Hanc considerationem hi potissimùm sequuntur

Affectus.

1. Laudare Divinam Sapientiam, quòd ad finem nobilissimum, medium quoque ex genere suo tam excellens, & ad finem obtinendum tam idoneum elegerit. 2. Amor amabilissimæ Bonitatis, quæ, ut indulgere se nobis possit,

C 5

fit,

fit, non ad aliud nos obligat, quàm quod adminiculante, quam unà offert, Gratiâ, tam nobis est jucundum & facile, ut, quantum quisque vult, tantum possit, ad obtinendam felicitatem suam conferre. 3. Ardens desiderium soli DEO, ejusque Divino arbitratui & beneplacito vivere. Quàm enim, & sanctum est, & amabile, DEO, ipsi nimirum Sanctitati & Bonitati, vivere unitum! Quàm æquum est, ut voluntati, omnibusque animi mei facultatibus, unus saltem aliquamdiu dominetur DEUS, cum ego per totam aliquando Æternitatem quàm licebit, possidere gestio! Quàm idem deum que salutare mihi & proficuum est, quando contra DEUM nihil est omnino, quod incrementum aliquid ad beatitudinem meam possit conferre. 4. Detestari, quidquid aliò divertit animum, ut non integrè DEO suo se consecret; execrari omnem voluptatem, aliunde, quàm ex DEO bonorù omniù fonte quæsitam. In solo deinceps DEO quiescent omnes affectus, & amores meum dum hinc vivo; illum diligam, ut meus sit, quam post exilij hujus breve tempus, in longa Æternitate vixero. 5. Grates Divinæ liberalitati agere, quæ tam sollicitè providit, quidquid beatitudinis nostræ consecutionem expedit. Displicentia, quòd ineptè creaturas amaverit

quæ ad hoc tamen nunquam datæ sunt, ut in
ijs tanquam sine suo conquiescerent affectus
mei. 7. Sincerum desiderium, omnes vitæ
huius eventus ad magnos in procuranda salute
mea profectus, quoad licebit, adhibendi. 8.
Solari, & animare memet in omni fortunæ vi-
cissitudine, utcunque enim illa videbitur acer-
ba, hoc tamen habebit amabile, quod & salu-
tis meæ, modò velim, sit præsidium. 9. Mo-
ri omnibus rebus creatis, quandoquidem illæ
ad salutem meam nihil conferent adminiculi.
10. Æqualis erga omnia affectus, quæ æquali
passu ad finem meum me promovent. 11. De-
siderium eligendi ex rebus creatis illas, quæ sa-
luti meæ conducunt efficacius. 12. Certò sta-
tuere, vitare omnia, quæ quocunque modo of-
ficere, serio virtutum studio deprehendam. Hæc
tandem proposita sequens excipiet

COLLOQUIUM. Post grates DEO humilli-
mè actas, quod creare me voluerit, ut æternum
sui possessione beatus essem, offeram me totum
ad Divinæ suæ Majestatis obsequia, mecúmque
irrevocabile hoc faciam decretum; quidquid
deinceps egero, in id unicè referam, ut Divi-
nus Honor & Gloria incrementa inde accipiat
gloriosissima: sicque animatus, necessaria m
ad conatus meos Divinam opem postulabo, &
dicam *Pater noster.*

Com-

Compendium Meditationis

De Creatione Hominis.

Oratio preparatoria. Offeram me DEO ad ejus, dum hæc Meditatio fit, sincerum obsequium.

I. PRÆLUDIUM. Peregrinum me fingam, idque ex Sancti Pauli doctrina intelligam, quod iter ad Cœlum habeam, ita nempe disponente DEO, qui vult omnes homines salvos fieri.

II. PRÆLUDIUM. Gratiam petam, quam cognoscam finem meum, & id, ad quod à Domino DEO meo obligor, uti & Media, que ad procurandam salutem meam DEUS suppeditat, denique ut & voluntatis ad illa affectu salutarum me moveat, rogabo.

I. PUNCTUM. DEUS, quotquot creavit homines, eum in finem creavit, ut beatos illorum jucundissimâ Divinæ suæ Essentiæ intuitionem faceret, & hos inter me quoque unum esse voluit.

II. PUNCTUM. Leges idem & Præcepta nobis dedit, hoc pacto, ut, si vita Divinæ voluntati huic fuisset consentanea, mereremur æternum esse felices, æternum autem esse miseri, si adversi Divinis legibus essemus; quale porrò suppliciorum aut præmij fore in

crementum, cum meritorum aut noxarum numero, quem sub vitæ nostræ terminum contigerit nos habere.

III. PUNCTUM. Ut salvus sim, aliò non est opus, quàm ut ametur DEUS, ejúsque sanctissimæ leges observentur. Creaturæ meo usui & obsequiis factæ sunt, iisque uti arbitrium mihi est, amare tamen illas non est integrum, nisi quoad mihi, ut DEO meo placeam, conducunt.

COLLOQUIUM. Offeram me DEO, ad quarendam in rebus omnibus majorem Divini Nominis gloriam, eâ tam sancti studij contentione, ut finis actuum meorum alius non sit ullus, quàm integerrimè servire DEO, ejúsque honorem promovere, id quod effectui ut dem, Divinam ejus opem flagitabo.

IV. ANNOTATIO.

De Examine Meditationis.

Finitâ Meditatione &c.

V. ANNOTATIO.

Ad Meditationem de Creatione Hominis.

Cum omnia, quæ ad hujus &c.

Appli-

applicatio primæ Veritatis,
*AD MEDITATIONEM DE
 VOCATIONE AD CHRISTI
 FIDEM.*

Facilis ea est, ob ingentem Meditationis de
 vocatione hac cum Meditatione de creatio-
 ne hominis similitudinē, cum & quoad puncta
 ferè omnia inter se congruant. Hæc ipsa por-
 rō propinquitas, cum & inter puncta Medita-
 tionis de vocatione ad Religionem, aut Statum
 Clericalem, ac puncta Meditationis de Crea-
 tione hominis intercedat, fit, ut Prima Veritas,
 comprehensa in Meditatione de Creatione, non
 dissimili multum ratione, & in posterioribus
 duabus contineatur. Quòd si illam Meditatio-
 ni de Vocatione ad fidem applicatam vi-
 dices:

*DEVS ad fidem Christi homines invitat, &
 beati sint: felicitatem autem mereri illos
 vivendo conformiter sanctissima sua Volun-
 ti; damnabit autem aternis suppliciis, qui
 aliter ac Christianis imperatum est, vixi-
 deprehenderit.*

Primum Punctum finem exhibet, ob quod
 DEUS ad fidem homines vocat; isquod est bea-
 tudo hominum. Secundum Punctum exp

II. Medit. De Vocatione ad Christi Fidem. 47

cat, quid officij incumbat homini Christiano.
Tertium Media proponit, quibus ad summam
felicitationis suæ pertingere quisque possit.

Atque ita in Meditatione hac primam tuam
Veritatem intelligis, quantum ea Christianum
hominem concernit. Quod DEUS nimirum
te ad fidem vocaverit, & Christianum esse vo-
luerit, ut salutem æternam assequaris, quod
docet primum Punctum. Quod minas æternæ
infelicitatis tibi intentet DEUS, si, quæ homi-
nis Christiani sunt, neglexeris implere, quod
declarat secundum Punctum. Quod, ut beatus
sis, ea necesse sit te agere, quæ à Christiano ho-
mine jure suo DEUS exigit, quod ex tertio
Meditationis Puncto deducitur.

Meditatio

*De Vocatione Hominis ad Christi
Fidem.*

Oratio præparatoria eo semper ordine præ-
mittitur, quem sub Principium Meditationis
de creatione hominis insinuavimus.

I. PRÆLUDIUM. DEUM animò conci-
piam, qui Adamum à loco, ubi eum creaverat,
seducens, in Paradiso terrestri collocet, eo fine,
ut vivat illic quietissimè, & assiduò integerrimæ
virtutis studio salutem suam curet. Re-
flexâ